

Arrest

nr. 227 817 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 mei 2019, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 223 399 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 28 mei 2019, en die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Grensleie op 28/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: V. S.

geboortedatum: (...)1981

geboorteplaats: (...)

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Socialistische Republiek Vietnam

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. K0.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Door de taalbarrière kon betrokkene geen verklaringen afleggen bij de politie. Een nieuw hoorrecht zal worden afgenomen in het gesloten centrum. Een verwijdering naar betrokkenes thuisland zal niet uitgevoerd zolang er geen nieuw hoorrecht is afgenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. K0.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-.

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming (PV nr. K0.55.L4.004333/2019) door PZ Grensleie Betrokkene werd aangetroffen in een vrachtwagen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RW kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet bewijzen wanneer hij België is binnengekomen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.s K., attaché, gemachtigde Voorde Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Grensleie en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis de betrokkene, N., V. S., op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis."

De bestreden akte bevat zodoende drie onderscheiden beslissingen: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

1.2. Op 5 juni 2019 dient de verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering in tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte.

1.3. Op 12 juni 2019 beslist de gemachtigde om de verzoeker met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), onverwijld naar de grens van Vietnam te doen terugleiden.

1.4. Op 17 juni 2019 dient de verzoeker bij de Raad een vordering in tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.3. genoemde beslissing van 12 juni 2019.

1.5. Bij arrest nr. 223 100 van 24 juni 2019 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 12 juni 2019 verworpen.

1.6. Bij arrest nr. 223 399 van 27 juni 2019, wordt ook de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden akte, verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervinden.

De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker dan ook toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang heeft bij de nietigverklaring (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

De Raad merkt dan ook ambtshalve op dat de beslissing tot terugleiding die besloten ligt in de thans bestreden akte en die werd getroffen in toepassing van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, werd vervangen door de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 12 juni 2019, die eveneens toepassing maakt van artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Op 12 juni 2019 heeft de gemachtigde met name beslist dat de verzoeker, in toepassing van de voornoemde bepaling, zonder verwijl wordt teruggeleid naar de grens van Vietnam.

Bijgevolg dient –zoals meegedeeld ter terechtzitting- te worden vastgesteld dat de beslissing tot terugleiding naar de grens die werd getroffen op 28 mei 2019 en die deel uitmaakt van de thans bestreden akte, minstens impliciet doch zeker door het bevoegde bestuur werd opgeheven op 12 juni 2019. De verzoeker kan immers niet tegelijkertijd onderhevig zijn aan een beslissing die stelt dat nog moet worden bepaald naar welke de grens hij teruggeleid zal worden, en een latere beslissing die in zeer duidelijke bewoordingen stelt dat hij onverwijld naar Vietnam moet worden teruggeleid.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, die werd opgeheven door de latere beslissing tot terugleiding naar de grens van 12 juni 2019, geeft de advocaat van de verzoeker aan dat de nieuwe beslissing van 12 juni 2019 werd genomen om de in strijd met het legaliteitsbeginsel initieel genomen bestreden beslissing recht te zetten. Zij stelt dat beide beslissingen onwettig zijn, zodat zij vernietigd moeten worden door de Raad.

De advocaat van de verzoeker betwist hiermee echter niet dat de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens werd opgeheven door het nemen van de latere beslissing tot terugleiding naar de grens van 12 juni 2019. Bovendien staan het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel er niet aan in de weg dat het bevoegde bestuur, nog tijdens de beroepstermijn voor een annulatieberoep (*quod in casu*), beslist om een onwettige beslissing te vervangen door een nieuwe beslissing.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de betrokkene(n) nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting werden dan ook geen nuttige gegevens aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing van 28 mei 2019 tot terugleiding naar de grens (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het beroep, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, eveneens onontvankelijk is voor wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft.

3.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt het voorliggende beroep enkel inhoudelijk onderzocht voor zover het betrekking heeft op de beslissing van 28 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motivatieplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

In casu werd ten aanzien van verzoeker een ‘bijlage 13 septies L’ afgeleverd, waarin noch het land van bestemming werd bepaald, noch een onderzoek naar artikel 3 EVRM werd gevoerd.

Verwerende partij maakt in het ‘bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering’ (= de bijlage 13septiesL ofte de nieuw geconstrueerde bijlage 13septies ‘light’), overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn, een onderscheid tussen twee verschillende fasen: het terugkeerbesluit en het verwijderingsbesluit. Hiermee poogt verweerder te verantwoorden dat het onderzoek naar art. 3 EVRM in het licht van de bestemming niet bij vasthouding met oog op verwijdering maar in een latere fase, bij terugleiding naar de grens, zal plaatsvinden.

Een dergelijke beslissing heeft evenwel geen wettelijke basis en strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 Vw.

De Terugkeerrichtlijn voorziet inderdaad in twee verschillende fasen: het terugkeerbesluit en het verwijderingsbesluit. Bij de omzetting van de Terugkeerrichtlijn in nationale wetgeving heeft de Belgische Staat er echter voor gekozen één besluit te betekenen, nl. de bijlage 13septies. De aflevering van een afzonderlijk verwijderingsbesluit waarin de bestemming geïdentificeerd wordt met een motivering over de afwezigheid van een risico in de zin van artikel 3 EVRM bij verwijdering naar deze bestemming wordt niet voorzien in nationale regelgeving.

Momenteel voorziet de wetgeving slechts in één beslissing, het bevel dat tegelijkertijd een verwijderingsbesluit is, dit betekent dat bij de aflevering van de bijlage 13septies de bestemming en het ontbreken van een risico op schending van art. 3 EVRM duidelijk moet zijn. Bovendien, zelfs in het geval de nationale wetgeving wel in twee afzonderlijke beslissing zou voorzien, dan nog dient het verwijderingsbesluit afgeleverd te worden alvorens tot detentie over te gaan:

“De terugkeerrichtlijn onderscheidt twee verschillende fasen: op de eerste plaats het terugkeerbesluit, dat de onregelmatigheid van het verblijf van de vreemdeling vaststelt, en ten tweede het verwijderingsbesluit, dat de uitvoering ervan is (en dat in principe het land waarheen de vreemdeling zal verwijderd worden bepaalt). Deze twee beslissingen kunnen apart of tegelijkertijd worden betekend. In 2012, bij de omzetting van de terugkeerrichtlijn, heeft België de keuze gemaakt om één enkele beslissing te betekenen: het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tegelijk ook een verwijderingsbesluit is. In de Belgische procedure, wanneer een vreemdeling in irregulier verblijf wordt gearresteerd en vastgehouden in afwachting van een verwijdering, krijgt hij normaal gezien een “bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering” (bijlage 13 septies). Deze bestaat uit drie delen, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV), de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding. (...)”

Momenteel definieert de Belgische regelgeving het “verwijderingsbesluit” als “de beslissing die de irregulariteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerplicht oplegt”. Dit komt in feite overeen met de definitie van het terugkeerbesluit (en niet van het verwijderingsbesluit) in de zin van de terugkeerrichtlijn. Het terugkeerbesluit (in de zin van de terugkeerrichtlijn) en de inhoud ervan worden dus nu niet voorzien in de Belgische regelgeving. Volgens Myria moet de Belgische regelgeving expliciet de aflevering van een verwijderingsbesluit voorzien, met daarin een motivering wat betreft de afwezigheid van een ernstig risico op slechte behandelingen bij terugkeer, en die in principe het terugkeerland identificeert. Deze elementen moeten gebaseerd zijn op de objectieve informatie waarover de autoriteiten beschikken en de verklaringen van de persoon. Dit verwijderingsbesluit moet voorafgaand aan de detentie afgeleverd worden, aangezien de detentie zelf legaal is krachtens artikel 5 van het EVRM, enkel als er een reëel vooruitzicht bestaat op verwijdering van de vreemdeling, wat niet het geval zou zijn als de terugkeer een schending is van artikel 3 EVRM. In de huidige stand van de procedure moet deze beoordeling plaatsvinden vóór de mogelijke aflevering van bijlage 13 septies (in het licht van het eerder geïdentificeerde terugkeerland), zoals overigens bevestigd door de RvV.

(http://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_AS.pdf - stuk 9)

Dit standpunt dat verwerende partij reeds bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten het land van bestemming dient te bepalen en reeds ten aanzien van dat land de controle op een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, vervat in artikel 3 EVRM, dient door te voeren werd eveneens bevestigd door de Raad van State per arresten nrs. 241.623 en 241.625 van 29 mei 2018;

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de

verzoekende partij om bij niet naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling”.

Een gelijkaardige redenering is terug te vinden in het arrest van 28 september 2017 nr. 239.259 waar de Raad van State oordeelt verzoeker te kunnen bijtreden waar hij stelt dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds veronderstelt dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Een dergelijk bevel legt reeds de verplichting op om het grondgebied te verlaten bevat én een terugkeerverplichting (stuk 8).

Verwijzende naar deze rechtspraak, volgt ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze redenering en verduidelijkt bovendien dat het loutere feit dat men de beslissing nog niet onmiddellijk zou uitvoeren hier geen afbreuk aan doet. Per arrest nr. 207.221 van 26 juli 2018 stelt de Raad als volgt:

“De verwerende partij wijst er echter vooreerst op dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zou worden uitgevoerd of dat dergelijke maatregel werd gepland. In recente rechtspraak van de Raad van State (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623) wordt echter vastgesteld dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven, zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, zonder dat de gemachtigde een nieuwe beslissing dient te nemen. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De gemachtigde moet derhalve bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, in casu met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de gemachtigde om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7° van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet, maar later wel, wanneer de gemachtigde effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven, zodat de gemachtigde er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat hij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog.” (stuk 5)

Ook in zijn arrest nr. 201.546 van 22 maart 2018 stelt de Raad:

“De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden.” De gemachtigde geeft in de bestreden alte derhlave zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. (...) Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst.” (stuk 6)

De bestreden beslissing schendt bijgevolg art. 3 EVRM en artikel 74/13 VW doordat de bestreden beslissing actueel wel in opsluiting van verzoeker voorziet, doch daarbij slechts vooruitschuift dat de grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald nadat betrokkenen worden gehoord in het centrum en waarbij vervolgens verweerder dan artikel 3 EVRM zal onderzoeken...

Omwille van dit gebrek aan een onderzoek naar art. 3 EVRM en enige motivering hieromtrent is de bestreden beslissing dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als beginselen van behoorlijk bestuur, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen gewaarborgd wordt in artikel 13 EVRM.

Het is immers vaststaande rechtspraak van het EHRM dat enerzijds voor een grondig onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn en anderzijds dat in het licht van artikel 5 EVRM rechtszekerheid geboden moet worden om arbitraire detentie te voorkomen:

"The assessment of those points is further frustrated by the fact that neither the expulsion order nor any other binding legal act specified the destination country, as this was not required under domestic law (see paragraphs 39 and 40 above). The Court considers that this may be seen as problematic with regard to the requirement of legal certainty inherent in all Convention provisions. Where deprivation of liberty is concerned, legal certainty must be strictly complied with in respect of each and every element relevant to the justification of the detention under domestic and Convention law. In cases of aliens detained with a view to deportation, lack of clarity as to the destination country could hamper effective control of the authorities' diligence in handling the deportation."

(EHRM, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, dd. 11.10.2011)

Vrije vertaling essentiële laatste zin van bovenstaand citaat:

"In gevallen van vreemdelingen aangehouden met het oog op uitzetting kan onduidelijkheid over het land van bestemming doeltreffende controle door autoriteiten omtrent de behandeling van de deportatie belemmeren."

Het EHRM oordeelde aldus tot een schending van artikel 5 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dit werd recenter nogmaals bevestigd door het EHRM in de zaak Asalya t. Turkije van 15.04.2014:

"While this finding is sufficient on its own to constitute a violation of Article 13 of the Convention, the Court nevertheless wishes to address another issue which it considers particularly problematic. It notes in this connection that contrary to the requirement of rigorous scrutiny under Article 13, the Ankara Administrative Court did not in any way deal with the aforementioned issue of "personal risk" when examining the applicant's legal challenge to his deportation. The Court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered a meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory (see, mutatis mutandis, Auad, cited above, § 133)."

(EHRM, Asalya t. Turkije, nr. 43875/09, 15/04/2014)

Vrije vertaling essentiële laatste zin van bovenstaand citaat:

"Een dergelijke dubbelzinnigheid is onaanvaardbaar, niet alleen omdat zij de reeds precaire situatie van verzoeker verergert, maar ook omdat zij een zinvol onderzoek van de risico's van zijn uitzetting onvermijdelijk heeft belemmerd, waardoor de door artikel 13 geboden bescherming illusoir wordt."

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde recent per arrest nr. 210.383 van 1 oktober 2018 (stuk 7):

"Thans kan de Raad niet enkel dan vaststellen dat er volkomen onduidelijkheid heerst naar welk land de gemachtigde beoogt verzoeker te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft hem er evenwel niet van

weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Echter, door deze handelwijze wordt de Raad in de volkomen onmogelijkheid gesteld om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.” (stuk 7)

In casu verduidelijkt de bestreden beslissing evenmin naar welk land verzoeker verwijderd zal worden, zodat er geen ernstig onderzoek inzake artikel 3 EVRM kan/kon plaatsvinden op moment van het nemen van de bestreden beslissing. Er kan dan ook in casu niet anders dan geoordeeld worden dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 13 juncto artikel 3 en 5 EVRM.

Het is duidelijk dat verweerder in casu niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens en daardoor manifest onzorgvuldig en kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen.

Minstens is naast bovenstaande wettelijke basis ook de motivatieplicht alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door het gedrag van verweerder, hetgeen immers onmogelijk kan worden aanzien als zorgvuldig bestuur van een openbare overheid.

** * **

In casu wordt middels een manifest onjuiste feitelijke motivatie, op een kennelijk onzorgvuldige wijze een beslissing genomen strijdig met het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waardoor afbreuk wordt gedaan aan verzoeker zijn fundamentele rechten zoals beschermd in de artikelen 3, 5 en 13 EVRM.

Enkel mits nietigverklaring van de uitvoering van de bestreden beslissing kan deze inbreuk worden hersteld en bescherming aan verzoeker worden geboden.”

4.1. De Raad herhaalt en benadrukt nogmaals dat hij geen rechtsmacht heeft ten aanzien van de beslissing tot vasthouding die in de bestreden akte vervat ligt. De Raad kan zich dan ook niet uitspreken over de kritiek die de verzoeker uit tegen de jegens hem getroffen vrijheidsberovende maatregel.

Bijgevolg kan de Raad, bij gebrek aan rechtsmacht, zich niet uitspreken over de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet “doordat de bestreden beslissing actueel wel in de opsluiting voorziet” terwijl wordt vooropgesteld dat pas later, na het horen van de verzoeker in het gesloten centrum, nog zal worden bepaald naar welke grens de verzoeker zal worden teruggestuurd. Ook met betrekking tot het betoog dat het verwijderingsbesluit moet worden afgeleverd alvorens tot de detentie over te gaan, is de Raad niet bevoegd. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat het “vaststaande rechtspraak (is) van het EHRM dat enerzijds voor een grondig onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn en anderzijds dat in het licht van artikel 5 EVRM rechtszekerheid geboden moet worden om arbitraire detentie te voorkomen: (...)”. De voormelde middelenonderdelen zijn duidelijk gericht tegen de beslissing tot vasthouding en zijn daarom onontvankelijk.

Ook de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, dat betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding, kan enkel worden betrokken op de beslissing tot vasthouding. Aangezien de Raad ter zake niet over enige rechtsmacht beschikt, kan de verzoeker zich in het kader van het voorliggende beroep niet dienstig beroepen op een schending van artikel 5 van het EVRM.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid bovendien “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker nergens verduidelijkt op welke wijze het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (en dus niet de beslissing tot vasthouding) artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden. Het volstaat uiteraard niet om *in fine* louter te poneren dat de beslissing strijdig is met het rechtszekerheidsbeginsel zonder concreet toe te lichten waaruit deze schending precies zou blijken.

Het middel is dan ook, in de hierboven aangegeven mate, niet ontvankelijk.

4.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker niet concreet ingaat op de motieven die aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen. De verzoeker betwist meer bepaald niet de vaststellingen die gemaakt werden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet (motieven om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen) en van artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet (motieven inzake het risico op onderduiken waardoor geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan). De verzoeker hekelt enkel het feit dat bij de afgifte van het bestreden bevel geen land van bestemming zou zijn bepaald en dat hierbij evenmin een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd.

De verzoeker betoogt vooreerst dat de bestreden bijlage 13septiesL een niet door de wetgeving toegelaten opsplitsing maakt tussen een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit aan de hand waarvan de verweerder poogt te verantwoorden dat het onderzoek inzake artikel 3 van het EVRM in een latere fase zal plaatsvinden. Hij meent tevens dat het bevel om het grondgebied te verlaten, volgens de huidige wetgeving, tegelijkertijd een verwijderingsbesluit is en hij verwijst naar allerhande rechtspraak waarmee hij wil aantonen dat het aanduiden van een land van bestemming en een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM zich reeds opdringen bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet, niet langer een zuiver nationale aangelegenheid betreffen. Met dergelijke besluiten wordt immers uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen.

In artikel 3. 4 van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) wordt een terugkeerbesluit als volgt gedefinieerd: *“de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”*.

Artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, waaraan gedeeltelijke uitvoering wordt gegeven door artikel 7 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op het terugkeerbesluit en luidt als volgt:

“1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

(...)

6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.”

Artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op de verwijdering van derdelanders en luidt als volgt:

“1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

2. (...)

3. De lidstaten kunnen een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling aannemen waarbij de verwijdering wordt gelast.

(...)”

Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, en 74/14 van de vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3.4, 6 en 7, van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden akte komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Uit het bepaalde in artikel 8 van de vreemdelingenwet, dat gewag maakt van “[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens”, blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet samen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat.

Ook uit de in de artikelen 27, §1 en §3, derde lid, en 74/17, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het nemen van twee onderscheiden beslissingen - een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit - wel degelijk een wettelijke basis heeft en strookt met de Terugkeerrichtlijn die in twee verschillende fasen voorziet, zoals de verzoeker zelf beaamt.

Waar de verzoeker aanvoert dat in de bestreden akte en bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen land van bestemming wordt bepaald, verliest hij uit het oog dat de gemachtigde bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op duidelijke wijze aangeeft dat de verzoeker verklaart de volgende nationaliteit te hebben: “*Socialistische Republiek Vietnam*”. Verderop in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteld dat een verwijdering naar “*betrokkenes thuisland*” niet uitgevoerd zal worden zolang er geen nieuw hoorrecht is afgenomen. Uit de samenlezing van de motieven die aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen, blijkt dan ook duidelijk dat de gemachtigde een verwijdering naar verzoekers thuisland, Vietnam, in het vooruitzicht stelt. Het gegeven dat de – thans opgeheven – beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt dat de grens zal worden bepaald nadat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onderzocht, doet hieraan geen afbreuk.

Aangezien de verzoeker reeds op zicht van de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kon weten dat een verwijdering naar Vietnam in het vooruitzicht wordt gesteld, en aangezien de verzoeker uiteraard ook zelf weet wat zijn “*thuisland*” is, kan niet worden aangenomen dat de verzoeker bij het aanwenden van zijn rechtsmiddelen tegen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in de onmogelijkheid zou zijn gesteld om aan te voeren dat de in het vooruitzicht gestelde verwijdering naar Vietnam een schending zou inhouden van de door artikel 3 van het EVRM gewaarborgde rechten.

Bovendien moet erop worden gewezen dat zowel tegen de thans bestreden beslissing als tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 12 juni 2019 waarin wordt bevestigd dat Vietnam het land van bestemming is en waarin een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt gedaan, een opschortend rechtsmiddel kon aangewend worden. De verzoeker heeft hiervan ook effectief gebruik gemaakt. Hij diende immers tegen deze beide beslissingen een opschortende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, en later ook een gewone vordering tot schorsing met beroep tot nietigverklaring.

De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze afbreuk zou zijn gedaan aan verzoekers recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM.

In de mate dat de verzoeker nog gewag maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat hij in wezen slechts aanvoert dat artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden doordat de gemachtigde het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM niet heeft gevoerd bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en hij dit onderzoek uitstelt naar een latere beslissing waartegen nog een schorsend beroep mogelijk is. Aangezien uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending van artikel 13 van het EVRM kan worden aangenomen nu de verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om zijn grief inzake

artikel 3 van het EVRM uiteen te zetten in een rechtsmiddel met opschortende werking, kan evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM worden vastgesteld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt overigens dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

De kritiek van de verzoeker kan niet leiden tot de automatische vaststelling dat artikel 3 van het EVRM is geschonden. De verzoeker verduidelijkt immers op geen enkele wijze welke slechte behandelingen hij precies in zijn land van herkomst, Vietnam, dreigt te ondergaan. De verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enige door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling met zich mee brengt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in combinatie met artikel 13 van het EVRM, is bijgevolg niet aangetoond.

Voor zover de verzoeker nog aanvoert dat de gemachtigde onzorgvuldig en onredelijk te werk ging door het onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM uit te stellen naar een latere beslissing, voert de verzoeker in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er dienaangaande nogmaals op dat de verzoeker geenszins betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op deugdelijke motieven berust waar toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet en waar wordt vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum/verblijfstitel en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. De verzoeker voert evenmin enige concrete betwisting omtrent het vastgestelde risico op onderduiken en de overige redenen om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan (*cf.* artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet).

De verzoeker brengt voorts geen enkel concreet gegeven bij waaraan de gemachtigde ten onrechte zou zijn voorbij gegaan bij de toepassing van de voormelde artikelen. De verzoeker geeft enkel op zeer vage en algemene wijze te kennen dat het onzorgvuldig is om niet reeds bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek te voeren naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker verduidelijkt echter op geen enkele wijze welke behandelingen hij precies riskeert te ondergaan bij een verwijdering naar zijn land van herkomst, Vietnam. Bovendien toont hij ook niet aan dat in het administratief dossier dan wel in algemeen gekende en gezaghebbende informatie daadwerkelijk indicaties kunnen worden gevonden van door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen van vreemdelingen die, zoals de verzoeker, moeten terugkeren naar Vietnam.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, is dan ook niet aangetoond.

Voor zover de verzoeker doorheen zijn enig middel verwijst naar een aantal arresten van de Raad en de Raad van State, merkt de Raad op dat de feitelijke omstandigheden van de voorliggende zaak niet voldoende vergelijkbaar zijn met de door de verzoeker geciteerde rechtspraak. Deze rechtspraak heeft bovendien geen precedentwerking.

4.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de andere bestreden beslissingen betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE